

Edgar

MÍSTO SMRTI

Malice

Místo smrti
Edgar Wallace

Obsah

Kapitola 1	4
Kapitola 2	10
Kapitola 3	16
Kapitola 4	21
Kapitola 5	25
Kapitola 6	32
Kapitola 7	40
Kapitola 8	47
Kapitola 9	51
Kapitola 10	55
Kapitola 11	59
Kapitola 12	69
Kapitola 13	74
Kapitola 14	80
Kapitola 15	83
Kapitola 16	85
Kapitola 17	92
Kapitola 18	94
Kapitola 19	100
Kapitola 20	104
Kapitola 21	108
Kapitola 22	111
Kapitola 23	124
Kapitola 24	131

Kapitola 1

Tony Perelli nebyl zbabělý ani podle vlastních zákonů, ale ani podle přísnějších měřítek. Kdo donášel policii, byl zbabělec. Kdo donášel svým kolegům a stěžoval si, že nespravedlivě trpí, ten zbabělec nebyl. Kdo zradil kamaráda, byl zbabělec. Kdo zradil kamaráda, který se nezachoval čestně, nebo zbabělého kamaráda, zbabělcem nebyl. Ovšem ani v takovém případě nebylo čestné brnknout na policii a náležitě ji informovat o jeho zločinech. Čestné bylo odvézt ho na opuštěné místo a tam ho „zpracovat“.

Table brutalita asi natolik vyděsila farmáře, kteří za úsvitu nacházeli na okraji polí zohavené mrtvoly, že se z nich časem stávali hysterici – ale nedalo se nic dělat. Byla to v určitém smyslu spravedlnost. Spravedlnost, se kterou se na Západě a na Středozápadě tak často setkávali a které rozuměli.

Například takový Rudoch Gallway.

Rudoch asi neměl opravdu žádnou dobrou vlastnost. Vlastně, skoro všechno, co dělal, patřilo před soud: Byl to lupič, podvodník, zloděj a majitel pochybných podniků. Později zanechal těchto nebezpečných povolání a dal se na pašování. Přineslo mu to bohatství, o jakém se mu ani nesnilo. Žil si pohodlně, byl imunní vůči policii a přátelil se s vlivnými lidmi. Úspěch mu stoupl do hlavy. Začal příliš mnoho mluvit a trochu se hašteřit. A nejhorší bylo, že začal brát drogy.

Angelo Verona, uhlazený „náčelník štábu“, ho přátelsky napomínal. „Poslyš, Rudochu, být tebou, tak toho nechám. Tony nestojí o feťáky.“

„Že by?“ Rudochova nehezká tvář se zkrivila do ještě ošklivějšího úšklebku.

Angelo přikývl a hnědýma očima se vážně zadíval na toho slabocha. „Kokain ještě nikomu neprospěl,“ řekl. „Vážně! Chvíli se cítíš jako ten šasek Wrigley, ale když tě to přejde, jsi jako díra v zemi. A když tě seberou a vyslýchají, třeseš se jako osika.“

„Že by?“ zeptal se Rudoch uštěpačně.

„Jo,“ přikývl Angelo.

Rudoch se přátelil s nějakým Mosem Leesonem, bývalým strojníkem. Oba měli nízké choutky a ve špinavých putykách se cítili líp než v naleštěné nádhře kaváren na nábřeží. Mose Leeson měl zásluhu na objevu, který sehrál významnou úlohu v životě Tonyho Perelliho.

Mose byl chudáček a patolízal. Pro něj byl Rudoch největším z velkých zvířat. Člověk ze třídy majitelů aut a hedvábných košil. Jednou při sklence mu hrubým způsobem vyprávěl o Číňance.

„Číňanka, starouši, není pro mě,“ odbyl ho Rudoch. „Ve městě se do mě udělalo jedno děvče, radost pomyslet. Dcera Joea Enrica. A co myslíš? – Nepodíval jsem se na ni, myslím, ani dvakrát. Já už jsem takovej, Mosi.“

„To se ví,“ odvětil Mose.

On se na Číňanku podíval, a nejen dvakrát. Potkával ji na schodišti v ošuntělém činžáku, kde bydlel. Byla pěkná, drobná, štíhlá, s něžnými ručkama, které ho očarovaly. Jedním slovem, krasavice. Měla šikmé hnědé oči a ústa jako růžové poupě. Pokožku jako samet. Přímo cítil její hebkost. Vlasy měla černé; ale nebyla to ta modrá čern, jako mívají orientálky – tahle černá barva byla příjemně lesklá.

Zdravil ji pokřiveným úsměvem. A jednou se s ní dal do řeči. Nebylo to vůbec těžké. Byla velice milá a přirozená a hned se rozpovídala. Jmenovala se Min Li. Za muže měla malíře. Nemocného malíře. Ona sama kreslila do módních časopisů.

Mose omráčila její upřímná vážnost. Nevěděl, jak se s ní sblížit. Když ji jednou pozval na večeri do luxusního podniku, byla spíše překvapená než uražená.

„Ale vždyť manžel je nemocný,“ podivila se. „Myslím, že bych ho neměla nechávat samotného!“

„Poslechněte, maličká: já už vám seženu ženskou, která u něj bude.“

Zavrtěla hlavou. Když ji chtěl chytit za ruku, utekla. Potom se mu vyhýbala. Podezíval ji, že se vždycky, než vyjde z domu, rozhlédne, jestli už odešel. Aby se přesvědčil, odešel jednou ráno dřív a čekal na konci bloku. Vyšla hned za ním. Zastoupil jí cestu.

„Tak co, holubičko? Co je to za hlouposti? Vyhýbáte se mi nebo co?“

Byla příliš poctivá, aby popřela obvinění. Chtěla se protáhnout kolem něj, ale chytil ji za ruku.

„Počkat...!“

Možná by byl řekl i víc, kdyby neucítil bolest, jak mu někdo vrazil klouby pod žebra. Prudce se otočil a koukal do nemilosrdných modrých očí chlapa, kterého měl dost důvodů nenávidět. Seržant Harrigan byl až urážlivě stručný. Hned přistoupil k věci.

„Hele, nech to děvče na pokoji a zarecituj si svůj životopis. Stačí od pěti včera večer až do doby, než jsi šel spát.“

Min Li mu vyklouzla jako vystrašený holub a ztratila se v proudu chodců. „Pane Harrigane, já opravdu nevím, co tím myslíte,“ mručel Mose plačtivě.

„Někdo klepl jednoho pána ani ne dvacet yardů od Grantova parku, vzal mu tři tisíce dolarů a nechal ho ležet na chodníku.“

„Šel jsem spát v deset...“

„Nelži! V půl jedenácté tě viděli u hipodromu. A v jedenáct nedaleko Grantova parku.“

Mose Leesona prohledali. Prohledali i jeho bídný a špinavý pokojík. Celý den ho vodili z nemocnice na policii a z policie do nemocnice, kde ležel okradený a zraněný občan. Ten ho nepoznával, a tak Mose propustili. Ulevilo se mu, avšak přetékal jedem.

Min Li to všechno znepokojilo, když se o tom doslechla. Na čistě ustlané posteli stonal umírající umělec a rozčiloval se, jak to, že vaří v pátek hovězí polévku. Dokud byl zdravý, nezáleželo mu příliš na náboženství. Právě naopak. Oblíbil si moderní směry, které znevažovaly posvátné symboly. Ale jen co onemocněl, dal zničit některé své kresby, mezi nimi i karikaturu, jež velmi vtípně zobrazovala chicagskou představu o nebi. A také všechny akty a různé oplzlé obrazy, které mu až do té doby zdobily stěny.

Min Li to ani nepotěšilo, ani nezarmoutilo. Pro ni ty neslané, nemastné obrazy neznamenalý celkem nic. Vzala na vědomí, že existují, a to bylo všechno. John Waite byl velice špatný umělec. Nikdy ji ani nenapadlo, že by v jeho duši byl třeba jen záblesk nesmrtnosti. Barvy na jeho obrazech byly mdlé; jednotlivé proporce nebyly správné. Neměl smysl pro linii, a ani jeho příklon k vorticizmu, poslednímu útočišti zkrachovalých malířů, nikoho nepřesvědčil.

Byl jejím mužem, a to bylo všechno. Život a osud je spojily. Důvodů pro zaslepenost, která by se podobala lásce, bylo hodně, ale k vzájemné úctě nebyl žádný. A přece ho milovala a respektovala. A on umíral. Doktor mu dal tři čtyři měsíce. Nedávno je navštívil mladý farář. Její přítomnost ho nevyvedla z míry, mluvil věčně. Řekl, že malíř sotva vydrží víc jak tři měsíce. Malíře chtěli poslat k moři, ale nakonec z toho sešlo. Rozčileně protestoval proti milosrdenství. On, který léta žil z peněz nemocné matky a přivedl ji na mizinu. A když se takhle rozčilil, rozkašlal se a kašlal celou noc.

Farář sem chodil dvakrát týdně. V nejvyšším poschodí měl dalšího těžce nemocného, staříckého Petera Melachiniho, bývalého hudebníka. Nebyl chudý, ale rozhodl se umřít v brlohu, kde bydlel. Usmolená žena klempíře z prvního patra řekla Min Li, že starého Petera chrání nějaké velké zvíře, prý nějaký pašerák.

„Jen si představte, paní Waitová! Ten chlapík nabídl Melachinimu nádherný dům u moře a chtěl za něho všechno platit.

Ale starý – ne! Řekl, že zůstane ve městě, kde se narodil. Blázen! Nádherný dům u moře – a vůbec.“

Občas přijde ke starému na návštěvu sám Velký šéf.

Na ulici se najednou objeví elegantní, opálení chlapi se saky vyboulenými právě v místě, odkud se dobře tasí revolver. Celá ulice na ně mžourá přes

zašlé záclony a špinavá okna a panuje tu příjemné vzrušení. Pistolníci? Tak ať. Ale střílet do lidí? Strašný život, co? Mají až dvě stě dolarů týdně. Fakt!

Potom do ulice vklouzne auto a vystoupí z něj tři muži. Nejdřív vejde do domu jeden, za ním sám Velký šéf a za šéfem zadní stráž. Šéf vezme od poskoka koš s ovocem a jde rovnou do Melachiniho pokoje.

„Potřebuju tě, starouši. Vidíš, konám svou křesťanskou povinnost.“

Kdysi hráli spolu v jednom orchestru. Tony Perelli měl starce rád. Oba vyrostli na Sicílii, oba byli z vesnice nedaleko Palerma.

Min Li potkala Velkého šéfa na schodech. Nebyl vysoký, ale choval se s takovou nějakou vážností vzbuzující respekt. Měl masitou tvář. V očích mu hrály poťouchlé plamínky. Vypadal velmi dobře. Usmál se na Min Li a ona mu úsměv zpola opětovala. Když se minuli, pohlédla na něj přes rameno. Obrátil hlavu, jako by ji chtěl vidět ještě jednou.

Potkali se znovu, téměř na stejném místě. Zastavil se a řekl jí několik slov. Byl přítom velmi zdvořilý, velice laskavý, nebral život vážně a rozesmál ji. Nedělal ji neomalené poklony a nebral ji za ruku.

Druhý den přinesli květiny a ovoce do pokoje, kde ležel malíř. Na přiloženém lístku bylo napsáno ozdobným písmem „Od Tonyho Perelliho“.

„Od Velkého šéfa, panebože! A od jakého!“ zašeptala klempířova žena. „Má nejluxusnější byt v Chicagu. Auta, vilu, a vůbec. A jaký to je pašerák! Zákazníků má tolik, že jejich seznam by byl dlouhý jako Michigan Avenue – ano, paní!“

Min Li to nezarazilo. Lidé jsou všelijací. V jistém smyslu bylo pašování a šmelina slušnější zaměstnání než to zvláštní umění Johna Waita. Jenže ona nikdy nesrovnávala.

Potřetí viděla Tonyho Perelliho, když k nim přišel na návštěvu. Waite spal. Byla trochu zmatená, když ho vedla do malého obýváku.

„Spí? Výborně. Byl jsem u doktora. Říkal, že by váš manžel měl jet k moři. Měl by jet i ten starý blázen Peter, ale nechce. Poslyšte, jestli nemáte...“

Zavrtěla hlavou. „Ne, pane Perelli, nemůže přijmout peníze, protože by je nemohl čestně vrátit.“

Slovo „čestně“ používala velmi často.

Za týden John Waite zemřel. Velmi klidně a nenápadně. Když ho pochovala a vysvětlila na úradech, proč se nejmenuje Waitová, a když zaplatila dluhy a napsala matce, šla si hledat práci. Pro absolventku Kolumbijské univerzity a pro člověka, který za kresby do dámských módních časopisů dostával až sedmadvacet dolarů týdně, to nebyl zase až takový problém. Ona se ale rozhodla jinak. Ve městě byla čínská restaurace, kde potřebovali děvčata. Písemně požádala Če-fua Songa, majitele

restaurace, aby ji přijal do práce. Ale ještě dřív, než přišla odpověď, navštívil ji Mose Leeson a požádal ji o ruku.

I starý Ital zemřel. Odvezli ho do nádherné márnice. Večer se Tony Perelli cestou na faru zastavil u nebohého přítele, že odnese jeho věci, hlavně rodinné památky. Chtěl je poslat Peterovu vnukovi a vnučce na Sicílii.

Nikdo ho neviděl, protože přišel pěšky s osobní stráží před sebou, za sebou a vedle sebe. Rychle vstoupil do domu. Když procházel kolem bytu Min Li, mrkl okem na dveře.

Ten večer bylo v domě hlučno. Ve druhém patře Polák Lewski, který se chtěl stát bubeníkem, mlátil do bubnu, až zaléhaly uši, ke vzteku a zoufalství všech ostatních nájemníků. Povídá se, že Johna Waita zabil sousedův buben.

Kdyby ji tak byl viděl, jak stojí bledá a bezradná v železném objetí Mose Leesona!

Mose byl primitiv; zkušenosti ho utvrdily v přesvědčení, že ženu je třeba vzít útokem.

„Dušičko, co řeknu, to sedí. Budeš se mít prima. To je tutovka. Zbláznil jsem se do tebe.“

Bránila se. Musela se bránit.

Když šel Tony Perelli po schodech dolů, zaslechl slabý výkřik. Vzal za kliku. Dveře povolily a on vešel.

„Co chceš, Taliáne?“

Mose zuřil jako šílenec. Nepříjemná tvář se mu křečovitě stáhla. Postavil se před Perelliho.

„Uhod’!“ Perelliho hlas byl zlověstně klidný.

Mose napřáhl, ale neudeřil. Ostatní nájemníci slyšeli jenom hlasitější nepravidelný úder do bubnu.

Tony u boku svíral kouřící pistoli – avšak druhý výstřel už nebyl potřeba. Mose dostal svůj díl. Chvilí se držel pelesti a pak sklouzl na zem.

Min Li se vážně podívala na vraha a na zavražděného.

„Vezmi si plášť a pojď.“

Ještě se nestalo, aby někdo Perelliho rozkaz pokládal za prosbu. Poslechla a vyšla s ním na ulici a do auta, co tam stálo.

Chlapci se už o mrtvolu Mose Leesona postarají. Všechno půjde jako po másle. Situace nebyla ani zdaleka nenormální a všechno skončí jako obvykle.

Mrtvolu našel nějaký řidič na sněhu v préríi. V novinách napsali „Další gangsterský zločin“ – a tím všechno skončilo.

Min Li přišla do Tonyho domu a zvykla si, že ji oslovovali „paní Perelliová“.

Kapitola 2

Ze širokého balkonu s benátským zábradlím měl Tony Perelli dobrý výhled na město, kterému vládl. Miloval Chicagu a každý kámen v něm.

Chicago mu bylo domovem a královstvím. Nekonečné proudy aut, co se valily v obou směrech po široké avenue, vozily každý den do práce jeho poddané. Poddané a zákazníci. Pod každou z toho obrovského množství střech byl muž nebo žena, kteří měli ve sklepech svůj „sváteční“. Hostům, již přicházeli na večeri, se podával v láhvích s pozlátky.

„Sváteční“ se podle zákona nesměl ani vyrábět, ani prodávat. Každá bedna nebo soudek alkoholu se ve sklepech ocitly nezákonně. Každý, kdo ho kupoval, platil pašerákovi, který ho obstaral, a pistolníkovi, který jej chránil. Nedokázali si odepřít to potěšení, vidět doma na stole plnou láhev. Spíše by mlčky souhlasili, aby každého, kdo se staví proti pití alkoholu, zastřelili a vyhodili uprostřed města z jedoucího auta. Kdyby jim to někdo řekl, určitě by se zhrozili, ale přesto platili za náboje, kterých měli nepohodlní lidé po smrti plná těla, a nevědomky platili i za věnce na jejich pohřby.

Perelli se vrátil do velkolepého salonu, který byl zároveň pracovnou a místem odpočinku. Někteří návštěvníci jej přirovnávali k foyer supermoderního kina. Mluvili o něm jako o vulgární, křiklavé a laciné kráse. Ve skutečnosti byl přesnou kopií nejkrásnější komnaty Dóžecího paláce v Benátkách.

Kiki, Perelliho japonský sluha, přinesl kávu. Min Li se jako obvykle, v souladu se zvyky, které šéf zavedl už předtím, před obědem neukázala. Angelo se nedávno přestěhoval do moderní čtvrtě a přijde později.

Tony se podíval na hodinky. Osm. Nijak zvlášť brzy na hosta. Uslyšel zvonit zvonek a věděl přesně, kdo přichází.

Rudoch Gallway se v Tonyho bytě nikdy necítil dobře a pohodlně. Toho rána se cítil zvlášť mizerně, byl nesvůj a nevěděl, jestli se mu podaří udržet na uzdě zuřivost, která s ním lomcovala celou noc.

„Posaď se, Rudochu. Pověz mi, co je nového na West Side.“

Rudochovi poskočil ohryzek. „Z toho, co se děje v Chicagu, mě může trefit šlak,“ začal ostře. „Musíš mi říct, co se děje, Perelli. Když to nebudu vědět, něco se stane.“

Perelli si ho zvědavě prohlížel zpod hustého obočí. Podobným pohledem se my ostatní díváme na exotická zvířata.

„Něco se stane“? Ty bys mě rozesmál... ‚Něco se stane‘. Opravdu? No tak ať se stane!“

Rudoch se znepokojeně zavrtěl na stoličce, na kterou si předtím sedl, aniž by mu to někdo nabídl. „Jmenoval se Leeson. Mose Leeson. Byli jsme kamarádi, Perelli. Někdo ho odpráskl. Rád bych věděl, kdo to byl.“

Antonio Perelli se usmál. „Já jsem to udělal.“

Zavládlo tíživé ticho.

Rudochovi se zkřivila tvář. „Není fér takhle naložit se správným chlapem..., mým přítelem. Byli jsme jako bratři.“

„Když ti zemřel bratr, měl bys být v černém,“ odvětil Perelli klidně.

„Proč?“ vymáčkl ze sebe násilím Rudoch.

Nedostal odpověď.

„Řekni, co to má znamenat? Mose byl prima chlap. Byl mi užitečný.“ V hlase se mu ozval protest.

„Zachtělo se mi.“

Tony Perelli seděl na dřevěné lavičce u varhan v koutě místnosti. Zvedl šálek s kávou a zamýšleně usrkl. „Ano, zachtělo se mi. Někdy mám už takovou náladu, že dělám, co se mi zachce.“

Rudoch si rychle olízl vysušené pysky. V duchu zuřil. „Nezdá se, Perelli, že jsi udělal dobře. To je všechno.“

„Ano, rozumím ti. Je to pochopitelné. Byl jsi už v nemocnici? – Ne? Je tam tvůj kamarád Antropolos, Řek. Cítí se velmi špatně. Někdo ho včera zmlátil. Ptáš se proč? Vidím, že se neptáš. Zmlátili ho, protože jednomu z mých chlapců prodával kokain. No? Je to dobrá zpráva, nebo špatná?“

Rudoch neodpověděl.

„Nebudeš pít, nebudeš šňupat kokain ani dělat další věci, po kterých blbneš a po kterých ti ruce budou dělat takhle!“

Tony natáhl ruce a zatřepal s nimi.

„Myslím, že se o sebe umím postarat,“ začal Rudoch.

„No jasně. A kdo by měl, když ne ty? Jenže já tě neplatím, aby ses staral o sebe. Platím tě, aby ses staral o moje chlapy. Je chyba, když se pašerákovi třesou ruce a v hlavě mu hučí jako v prázdném sudě. Je daleko horší, když si pustí hubu na špacír. Ale nejhorší je, když takovej pitomec vypráví kdeco o svých kamarádech, aby si přivydělal na opium. To je všechno.“

„Poslechni –“

„To je vážně všechno. Přestaň s tím bílým práškem, nebo sbohem.“

Rudoch vstal. „Dobře tedy,“ řekl, „sbohem.“

Zase ten letmý potměšilý úsměv.

„Prosím. Sbohem.“

I když byl Rudoch celkem dost velký primitiv, uslyšel v posledním slově hrozbu a lekl se.

„Poslyš, Tony. Jsem chlap, a nesnáším, když mě někdo postrkuje sem a tam. Nezapomeň, že už dávno nemám mlíko na bradě! Když spolu dva chlapi nedokážou vyjít, měli by se rozejít. Nemám pravdu?“

Tony přikývl.

Rudoch odešel. V hlavě se mu honily sny o budoucí samostatné práci. Naučil se už některé triky při pašování a šmelině, které předtím neznal, a proto vyhledal člena gangu, se kterým byl zadobře, a v restauraci u Belliniho si mu postěžoval.

Victor Vinsetti byl dobře oblečený mladý muž. Oči mu vždycky neklidně tékaly. Jako by neustále čekal, že se mu někdo objeví za zády. Málokdy projevil svůj názor, ale byl pohotovým a pozorným posluchačem. A proto poslouchal.

Dověděl se o tom, jak se Tony s Rudochem pohádali, o Mosovi i o tom, jak lehce by se dal zorganizovat nový podnik. A jak by se s několika kumpány, kteří by se starali o majitele putyk, dalo slušně zbohatnout ve velice krátkém čase. Vinsetti poslouchal pozorně, protože měl podobné myšlenky. Měl však už jiné plány.

„Chápeš, Viki, o co jde?“ uzavřel Rudoch.

„Chápu, ale není to tak lehké. A vůbec, jsi blázen, když mi to tu všechno vykládáš.“

„Mose byl čestný chlap...“

„Mose byl nula,“ namítl Vinsetti klidně. „Jeho odchodem neztratily ani Spojené státy, ani jejich vláda naprosto nic. Byl to jenom obyčejný volič. Když půjdeš příště volit dvakrát, jako by ani neumřel. Zajímalo by mě, co si o tom myslí Perelli.“

Zamyslel se a Rudoch si ho zvědavě prohlížel. Vinsetti by jednou klidně mohl být Velkým šéfem. Říkalo se, že je bohatý, a bylo to pravda. Pravda ale bylo i to, co Rudoch netušil: Vinsetti měl na palubě *Empress of Australia* rezervovanou kajutu. Chtěl odjet přes Kanadu do San Rema. Akcie i ostatní cenné papíry si už vyměnil za hotové peníze. Jednal už i o koupi přímořské vily v San Remu. Rudochova upřímnost ho trochu vyvedla z míry. A navíc to bylo u Belliniho, kde byl každý číšník jedno velké ucho.

Ještě toho dne večer navštívil Perelliho.

„Rudoch není ve své kůži,“ konstatoval, „a pouští si hubu na špacír. U Belliniho mi toho navykládal...“

„Já si nechci s nikým nic začínat,“ odpověděl na to Tony Perelli. Bylo to jeho heslo a alibi.

Rudocha, plného zápalu, ale čekaly starosti. V hlavě se mu rodily smělé plány. S pomocí zprostředkovatele se chtěl dostat k Mikeovi Feeneymu, který vládl jižní části Chicaga – South Side. Dostal se ale jenom k náčelníkovi štábu Shaunu O'Donnellovi, jeho švagrovi.

Skutečným vůdcem, mozkiem podniku, byl ale Shaun. (Později Perelli prohlásil, že o Mikeových chlapech se nedalo říci nic horšího.) Shaun byl malý, hubený, popudlivý, pro jednoho měl kulku, pro jiného nadávky. Rudochovy návrhy si poslechl chladně, bez povzbuzování.

„Rudochu, už jsi, pitomče, úplně k ničemu,“ řekl mu chlapsky upřímně. „Pašuješ a sňupeš, a to jde k sobě jako oheň a voda. Věř mi, starouši. U nás není místo pro feťáky. Perelli sem, Perelli tam; ale my si s ním nechceme nic začínat. Když pronikneš do jeho území, prosím. Budeme tě zásobovat nejlepším alkoholem – ale nic víc.“

„Mose –,“ začal Rudoch.

„Ten ať se klidně smaží v pekle,“ odbyl ho Shaun.

Druhý den se nestalo vůbec nic. Rudochův zápal klesl o padesát stupňů. V přítní zimního večera se příkradl k policejnímu ředitelství a domáhal se inspektora Kellyho. Prý si chce stěžovat na nějakého policistu. Řekl to pořádně nahlas, protože policejní ředitelství bylo na Perelliho území, a jak venku, tak uvnitř jeho zdí bylo dost slidivých očí a jemných uší.

Nikdo jiný než Rudoch by nešel na policejní ředitelství. Každý by si to zařídil obvyklým způsobem: telefonickým rozhovorem a určením data a místa tajné schůzky. Rudoch v rozčilení zapomněl na opatrnost, sebral odvahu a čtvrt hodiny po příchodu na policejní ředitelství se díval do přísné tváře inspektora Kellyho.

Myslel si, že když neuvede jména, mluví chytrácky. Jistý si byl jenom tím, že mu hrozí smrtelné nebezpečí. Netrvalo dlouho, a inspektor o tom byl přesvědčen víc než on sám.

Rudoch nebyl příliš inteligentní a nikdo ho ani nechránil. Na ředitelství nezpůsobil prázdný rozruch. Ve skutečnosti neřekl jediné jméno a Kellymu neprozradil vůbec nic nového. Inspektor poznal z trpkých zkušeností, že kdyby ho teď zatkl a přivedl před soud, odvolal by každé slovo. A kdyby i podepsal výpověď, u soudu by přede všemi odpřisáhl, že ji podepsal pod nátlakem nebo že nebyl při smyslech.

Inspektor věděl přesně, jak a proč zemřel Mose. Znal jménem chlapy, kteří odvezli mrtvolu. Znal také číslo auta. Policie ho našla opuštěné. Bylo kradené.

Rudoch by zřejmě dokázal vyprávět celou noc, ale inspektor měl před sebou ještě hodně práce, a navíc mu bylo jasné, že mu stejně takhle lidská troska nic nového neřekne.

„Chcete, abych vás zajistil?“ zeptal se.

„Co? Mě? Myslím, že se o sebe dokážu postarat. Zítra musím nahoru do města. Nemám ani cent. Je tam pár kamarádů, co mi pomůžou k penězům.“

Rudochovo opojení bylo ve stadiu, kdy se dovolával bohatých zastánců. Až tak daleko to dopracoval.

Vyšel na ulici a za ním tři stíny. Dva z nich patřily detektivům.

„Toho ptáčka mi nespouštějte z očí,“ přikázal jim inspektor.

Netrvalo dlouho, a k Rudochovi se přidali dva chlapi, každý z jedné strany.

„Poslechněte, co –,“ začal Rudoch, když ho kamarádi vzali pod paží.

„Jestli cekneš, budeš žrát hlínu,“ pravil jeden z nich přívětivě.

Pod žebra mu strčil revolver s tlumičem.

„Pojď, nebo...!“

Detektivové za nimi tenhle trik neprokoukli. Viděli jen, že se k jejich chlapovi přidali dva dobří přátelé; a když všichni tři nastoupili do čekajícího auta, ve kterém už seděl řidič, nezmohli se na nic lepšího než počkat na taxi. Když se ho dočkali, auto s jejich svěřencem bylo dávno v tahu.

Rudoch si jen nejasně uvědomoval, co se děje. Alkoholik v takové situaci většinou rychle vystřízliví, ale s omámeným člověkem to už není tak jednoduché. Uvědomoval si jen, že chlap, co sedí za ním, mu tiskne do zátylku něco tvrdého a přitom se baví s řidičem. Povíдали si o fotbale a hádali se, kdo vyhraje: Jižní Kalifornie, nebo Notre Dame. Řidič tipoval Notre Dame. Vyjmenoval celou řadu vítězství oblíbeného mužstva a navrhoval sázku o sto dolarů. Chlap za ním si hned přisadil.

„I já sázím na Notre Dame,“ ozval se Rudoch.

„Ty nevrč,“ okřikl ho řidič, „a drž hubu! Divím se, že ti v ní nevyschlo, jak ses vykecával na policii.“

„Já že jsem mluvil?!“ protestoval rozzlobeně Rudoch.

Hlaveň osmatřicítky ho nešetrně šťouchla do hlavy.

„Nekecej!“

Město zůstalo za nimi. Po obou stranách se míhala pustá a potemnělá pole. Sem tam osamělý dům. Za chvíli přijeli k malé plantáži. Řidič zastavil.

„Vypadni,“ řekl, a Rudoch vystoupil.

Kokain přestal účinkovat. Rudoch se třásl po celém těle.

„Poslechněte, co to vyvádíte?“ koktal. „Nic jsem neudělal. Odved'te mě rovnou k Tonymu...“

Chytili ho za ruce a vlekli po hrbolaté cestě až k prvním stromům.

„Doufám, že mě nechcete odstřelit!“ kňučel plný hrůzy. „Poslyšte, nic jsem neudělal!“

Chlap za ním natáhl kohoutek a vystřelil. Rudochovi se podlomila kolena. Druhý výstřel už neslyšel. Kat dal revolver do kapsy a zapálil si cigaretu. Plamen zápalky se ani nezachvěl.

„Pojďme,“ řekl.

Sedl si na místo, kde předtím seděl Rudoch. Už když byli na půli cestě k autu, začali zase probírat Jižní Kalifornii a Notre Dame.

Po chvilce jízdy najednou uviděl řidič policejní auto. I v hukotu vlastního motoru slyšel ječet sirénu. Rychle auto otočil a sešlápl plyn až k podlaze.

„Vyndež mašinu, je pod sedadlem.“

Chlap vedle řidiče se natáhl ke kolegovi na zadním sedadle, aby mu pomohl. Spustili zadní okénko a vystrčili hlaveň kulometu.

„Chlapi se určitě spojili s Kellym,“ uvažoval kat. Všiml si stínu za Rudochem.

Policejní auto se přibližovalo.

„Dej jim to sežrat,“ řekl partákovi, a ten zmáčkl spoušť.

Ra-ta-ta-ta-ta-ta! Přední ochranné sklo se rozletělo na malé kousičky. Policejní auto se dostalo do smyku, který ale po chvilce vyrovnalo. Vyšlehly další tři podlouhlé plamínky: gangster znovu vypálil. Řidič policejního vozu strhl vozidlo na stranu a střely ho minuly.

„Do prdele!“ klel chlap u kulometu a znovu opřel hlaveň o okraj okénka. Namířil, ale v tom se nehlučně sesul ze sedadla. Kulomet se chvilku houpal na okraji okénka a pak vypadl na silnici. Ozval se ostrý rachot. Policejní auto narazilo na kulomet a zůstalo stát. Vrah vyhlédl, aby zkontroloval situaci.

„Jsou vyřízený,“ řekl. „Přidej, Joe.“

Vytáhl z kapsy baterku a posvítil si na schoulenou postavu vedle něj. Uprostřed čela se červenala velká ošklivá díra.

„Billy už to má za sebou,“ řekl.

Celou cestu si pak povídali o chystaném fotbalovém zápase a bezvládné tělo pod zadním sedadlem se převalovalo ze strany na stranu.

Kapitola 3

Vinsetti nebyl obyčejný gangster s obyčejným posláním. Dva roky byl uhlazeným vyslancem, zplnomocněncem cestujícím od západního až k východnímu pobřeží, zprostředkovatelem, který měl za sebou cesty přes všechna jezera mezi Spojenými státy a Kanadou. Vyjednával i v nejvyšších kruzích a řešil spory, jež by pravděpodobně vyvrcholily katastrofou, kdyby vůdcové gangů byli splnili, čím vyhrožovali.

Byl to elegantní mladý muž s pověstí záletníka. Vždycky se mu podařilo vzbudit dojem, že je nepřemožitelný. Nezřídka tomu tak skutečně bylo.

Přes tuto svoji pověst udělal osudnou chybu: v Kanadě se zasnoubil s dámou, která jeho slova na rozloučenou nepokládala za konečná. Jednou, když přijel do Toronta zprostředkovat dodávku whisky, mu posel nějakého advokáta do ruky vrazil jakousi listinu, žalobu pro porušení slibu, a ještě několik dalších přestupků. Vinsetti neměl smysl pro právo. Najal si tedy advokáta, ale neměl šťastnou ruku. Advokát si vzal peníze, ledabyle se pokusil o zastavení soudního stíhání a o smíření stran, a když se mu to nepodařilo, přestal se o případ starat. To mělo pro Vinsettiho nepříjemné následky: Vyměřili mu vysokou pokutu. Při nejbližší návštěvě Toronta ho zatkli. Platil, protože musel. Ale to nebylo to nejhorší: ztratil postavení zplnomocněnce, a tím mu značně klesly příjmy.

„Nechci se do ničeho zaplést,“ řekl Tony Perelli, když o tom spolu mluvili. „Kanadčané tě mají v žaludku. Nemůžu zaměstnávat lidi, na které vejrají na ulici.“

„Nechápu, co z toho máš za škodu,“ odporoval Vinsetti. Vřelo to v něm.

Tony si hladil knírek a studoval vzory na aristokratickém koberci. „Třeba žádnou. Třeba to děvče soudci nic neřeklo. Třeba neprozradilo, že pracuješ s whisky a vyděláváš miliony dolarů. Třeba neřeklo, že pracuješ u Tonyho Perelliho. I tak je to špatné.“ Potřásl hlavou. „Půjdeš na východ, Victore; je tam spousta práce, spousta peněz, spousta zábavy. Nezlobím se na tebe; je to smůla; opravdu se nezlobím.“ A poplácal Vinsettiho po zádech.

Toho večera otevřel Tony Perelli Min Li srdce. Seděli v saloně na hedvábném divanu. Pozlacené dveře byly dokořán otevřené a jemně neparfémovaná místnost se koupala v měkkém svitu jantarových lamp.

„Ten chlapec má příliš rád ženy a podobné hlouposti.“

„To jsou hlouposti, Tony?“ zeptala se Min Li.

„S tebou, moje drahé poupátko, ne. Ale řekni, jestli je někde na světě ještě jedna taková, jako jsi ty.“

Pustil její ruku, přešel k velkým varhanám v rohu a hrál celou hodinu. A ona okouzleně poslouchala. Byl výborným hudebníkem, houslistou vynikajících kvalit, ale jeho vášní byly varhany. Vysedával u nich dlouhé

hodiny a improvizoval na melodie italských oper, které mu přišly na mysl. Italská opera byla pro Tonyho Perelliho alfou i omegou hudebního umění. Nenáviděl jazz, přestože tančil výborně.

Celou hodinu seděla Min Li v nové hedvábné róbě se zkříženými nohama, s rukama pozorně složenými v klíně a se skloněnou hlavou. Tony přestal hrát. Vrátil se k ní a začal znovu o Vinsettima.

„Ten chlapec je nebezpečně chytrý, avšak je moc užitečný. Byla to směla – ale všichni míváme občas smělu. Možná že je to zbabělec... Kdoví. Změkl a ztratil odvalu. Ale nepije, nekouří, zbytečně nežvaní a ví, co se sluší a patří.“

O Vinsettiho poklesku přemýšlel ještě po několika dnech, když vyjednával s inspektorem Kellym o propuštění chlapa, kterého, jak se později ukázalo, zavřeli neprávem. To individuum mělo pro Tonyho momentální hodnotu a to, že ho propustili, bylo triumfem.

„Toho chlapa jsem neměl pustit,“ řekl Kelly Harriganovi, když si o tom povídali.

„Když jdeme na vysokou, nesmíme se pouštět za sysly a veverkami,“ poznamenal Harrigan. „Podle mě se ho Perelli snažil vysvobodit proto, že se bál, že mu přišijeme další zločin. Dneska ráno našli mrtvolu Rudocha Gallwaye. Mimochodem, byl střelený zezadu.“

Kelly přikývl. „Nic jiného se ani nedalo čekat. Ten ptáček byl jako hlásná trouba. Dřív nebo později by ho stejně odpravili. Mám dojem, že bychom měli zajít k Perellimu, i když to bude možná ztráta času.“ Rozzlobeně se podrbal na bradě. „Ne, půjdu tam sám.“

„Má prý nějakou novou dámu.“

Kelly přikývl. „Vím. Min Li. Paní Waitovou, nebo tak nějak. No, jestli existuje zlodějská čest, tak Perelli ji má. Má nejdisciplinovanější bandu. Z jejích stálých členů nám nikdy žádný nic neprozradil.“

Harrigan se na něho podivně zadíval. „Znám jednoho, co dříve nebo později přijde sám,“ ztlumil hlas.

Kelly zvedl obočí. „Vinsetti? Že by zrovna ten? Jestli se o to už pokoušel, Perelli se to určitě doví. A když se to doví...“ Usmál se.

Harrigan ukousl konec doutníku a zapálil si. „Ačkoli se nikdy nepostaví před soudce, mohl by nám prozradit mnoho užitečného.“

Kelly opět zavrtěl hlavou. „Vidáte se často? Mohl byste mu říct, aby si nedělal iluze. Perelli určitě ví, že chce prásknout do bot, a tak se mu může leccos nemilého přihodit. Kdybyste mu to řekl takhle, snad by nám něco prozradil. Postaráme se o něj. Dopravíme ho třeba do Kanady. A gangsteři si to dobře nechají projít hlavou, než začnou něco v Kanadě. Tam zákony ještě platí.“

Harrigan se dva dny marně snažil zorganizovat náhodné setkání s Vinsettím. A nepodařilo se mu to jenom proto, že Vinsetti uviděl Min Li a po uši se do ní zamiloval.

Min Li měla svůj vlastní systém hodnot. Podvést muže podle něj nebylo čestné. Ale zradit kvůli němu, to ano. Perelli od ní věděl o každé Vinsettihovo návštěvě, o všem, co říkal, o všem, co dělal, o všem, co zamýšlel. Perelliho zvláštní povaze lichočila pozornost, kterou Min Li vzbuzovala. Byl přímo u vytržení z její věrnosti, protože mu to všechno říkala prostě, jako by mu povídala o každodenních, běžných událostech, ne pyšně, ani ostýchavě, dokonce ani ne proto, aby žárlil.

Vinsetti mluvil o všem možném: o lásce, oddanosti, nádherném životě v Evropě. Ale mluvil i o spoustě jiných věcí, což se dotklo Tonyho smyslu pro důstojnost. Například o Perelliho nočních podnikách v Ciceru. Min Li o nich nikdy neslyšela. Nezarazilo ji to ale ani teď. A kdyby byla šla do Songovy kavárny, kde tančují Číňanky? Kdoví jestli je velký rozdíl mezi podniky v Ciceru a zakouřenými místnostmi Songovy kavárny Hvězdy z nebe.

Ne, nezhrozila se. Jenom se trochu polekala a zabořilo ji to, protože Perelli se jí stal bohem. Tonyho to zarazilo a urazilo. Když druhého dne potkal Vinsettihovo, mluvil s ním úsečně a nakonec řekl: „Kdyby tě Min Li chtěla vidět, zavolá ti, Victore. Jsi frajer, ale moc toho namluvíš. Ne o lásce, ale o podnikách v Ciceru.“

Vinsetti se mu zadíval do očí a zahlédl v nich rudé jiskřičky. A přece – byly to laskavé a dobrácké oči. Tonymu na jeho plných rtech pohrával úsměv.

Ale rudé jiskry tam byly. Vinsetti je vytužil.

S Tonym Perellim se můžeš hašteřit a dohadovat, jak dlouho chceš, ale jenom do té doby, než jde o základní životní principy. Po obyčejné hádce jste kamarádi jako kdykoliv předtím. Vzájemně urážky se odpustí a zapomenou. V jistých mezích se dalo od hádky přejít k urputnému boji, a stejně se nikomu nic nestalo. Ale za touhle pomyslnou hranicí číhala smrt – rychlá, nemilosrdná a vynalézavá.

Vynalézavost poznamenala každý tah, každý čin, každou myšlenku. Zkus překročit tuto hranici, otevři nebo zkus otevřít bránu z téhle pevnosti a pohltí tě tma. Zatím byly Vinsettihovo hádky s Tonym vysloveně domácího rázu. Uražená důstojnost. Ponížil ho v očích milenky. Za to nikoho nezabije. A přece Vinsetti zahlédl ty rudé jiskřičky. Ochladl, zpozorněl a zobražitel. Měl mozek diplomata a nejúčinnější zbraní ve výzbroji diplomata je umění lichotit soupeři. Vinsetti se zatvářil mrzutě; předstíral, že je spíše vinným milencem než kamarádem, který zradil. Zdálo se, že je

všechno v pořádku. Ale Vinsetti tomu nevěřil. Představoval si věci, které mu nedaly spát...

Tony byl neobyčejně důsledný. Bylo v něm něco kočičího. Útočil bezohledně a bez výstrahy. Teď varoval. Když pak Vinsetti znovu přišel na návštěvu, Tony mu poradil: „Letos nebudeš mít prázdniny. Myslím, že bys měl někomu přenechat to rezervované místo na *Empress of Australia*. Na co zbytečně vyhazovat peníze?“

Jenom to, a nic víc. Žádné obviňování, žádné výčitky, žádná chladná zuřivost za neodpustitelný čin. Chlap, který dezertuje, je vyvrhel; a jakmile se zjistí, kde se skrývá, čekají ho všelijaké nepřijemnosti. Neobyčejně cílá policie posílá na všechny strany oznámení, že ten a ten je zločinec. Uzavřou se před ním všechny přístavy; a jakmile se mu podaří zmizet z lodě, čeká ho zatčení a pravděpodobně deportace. A koho takhle deportují, čeká ho – jak sám nejlépe ví – dávka z kulometu.

Perelliho špionážní systém byl téměř dokonalý. V bankách měl důvěrníky, kteří mu podávali podrobné zprávy o účtech jeho lidí. Věděl na chlup přesně, kolik kdo z nich má. Okamžitě ho informovali o každém převodu peněz nebo cenných papírů do zahraničí; ale Tony slídl hlavně po ústřízcích šeků vyplněných na konto cestovních kanceláří a lodních společností.

Gangster obvykle nevěří bankám a peníze si raději ukládá do nedobytných pokladen nebo trezorů. Vinsetti patřil k těm několika výjimkám, které si otevřely v bance účet. A tak mohl Tony sledovat tuto intimnější stránku jeho života. Věděl, že mu banka dala akreditiv. Ale nejvíce mu zazlival, že měl prsty v útoku na podnik v Ciceru, když tam Tony seděl. Někdo totiž brkl Mikeu Feeneymu a jeho přátelům, a tím jenom přilil benzin do ohně. Jenom tři lidé věděli o blížící se návštěvě. A ten, kdo volal, rozhodně nebyl ten obchodník z Kanady, který ani netušil, že jeho výnosným zákazníkem je Tony Perelli.

Velká škoda Vinsettiho, uvažoval Perelli. Byl to velmi rozumný hoch a rozhodně pro něj znamenal přínos. Musel mít přece lidi, kteří se umí dobře obléci a vyjednat s počestnými a váženými zákazníky, již dodávají zboží panu Perellimu. Vinsetti jako styčný důstojník neměl chybu. Uměl se dostat na jakékoliv území a odejít, aniž by zavoněl střelný prach. Pro Poláka Joea, Mikea Feeneyho a další šéfy různých organizací byl, jak se říká, *persona grata*.

Byl diskrétní a na jeho slovo se dalo spolehnout; zkrátka, jako gangster byl ideálem čestného člověka. Je ho, jak řekl Angelo, velká škoda.

Události běžely nevyhnutelným směrem. Perelliho činnost byla rozmanitá. Byl zapletený do všeho, ať už šlo o legální obchody, nebo o pašování. S obyčejnými zločinci se nestýkal a hleděl na ně spatra.

Nepodporoval surové vydírání, ať už s použitím násilí, nebo bez něj, a z takových zdrojů ani netěžil. Na peníze svých obětí, které nechal popravít z pomsty nebo pro nějaké podezření, ani nesáhl. Někdy se v kapsách mrtvol ležících u silnice našly obrovské sumy. Dodavatelé i zákazníci mu věřili. Jeho slovo platilo.

Rozpočet na jeho zaměstnance byl ohromný, obraty kolosální. Přestože zaměstnával menší armádu účetních a úředníků, každý detail svých transakcí nosil v hlavě.

Ale jeho největší předností byl jeho šestý smysl, který ho varoval před nebezpečím. Když se tenhle šestý smysl ozval, na nic nehleděl a slepě ho poslechl...

Příčina, která ho vedla k nějaké rychlé odplatě, obvykle nebyla skutečnou příčinou. Navenek Rudocha zabili proto, že byl na policejním ředitelství. Ve skutečnosti ho zabili ne pro momentální, ale pro budoucí nebezpečí.